

диколѣпенъ паметникъ на вѣсточното зодчество — истинска красота нейна.

Истина, кметството пакъ остави печата на своята обновителна дѣятелность, и тоя пѣтъ — на непростително безвкусие: то вароса светия домъ цѣль и заличи съ тая монотонна мазилка тѣнкитѣ лѣпни и зографийски шарений по стѣнитѣ, викалото и вратата, която неумѣваше вратитѣ на ханския дворецъ въ Бахчи-Сарай.

IX

„Е в р и к а!“

Когато Кардашевъ се любуваше на хармоническитѣ линии на това здание, нѣкой го фана за лакъта.

Той се съпна и се обърна.

— А, докторе! — извика той и се ржкунѣ съ единъ човекъ на срѣдня възраст, съ хубава черна брадица и черни, живи очи.

— Какво назъртате тука?

— Просто расхождамъ се.

— Какъ, вий незнайте? Богатъ материалъ за васъ: идете въ окръжния сѣдъ!

— Що да правѣ тамъ?

— Разглежда се едно рѣдко углавно дѣло, — сѣди се едно ужасно тройно прѣстѣпление, три убийства извършени отъ нѣкой си Вангелъ, македонецъ, — азъ го познавамъ: простъ човѣчецъ — Извънредно любопитно е. Иди, азъ съжалявамъ, че не ми е възможно да присѣствуемъ. За тебе е особено занимателно.

— Три убийства, отъ одного! — извика слисанъ Кардашевъ.

— Да. Кой би повѣрвалъ! Никой не подозираше такъвъ страшенъ убиецъ, скритъ подъ сетрето на тозъ кроткъ Вангелъ. Ето каква е работата, — продължаваше